Vântureasa de plastic

Editor: Robert Şerban Coperta şi ilustraţiile: Dan Stanciu Layout: Loredana Târzioru Tipar: BrumaR
Editura BrumaR
www˙brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHIVU, MARIUS
Vântureasa de plastic / Marius Chivu. — Timişoara : Brumar, 2012
ISBN 978-973-602-406-1

821.135.1-1

Marius Chivu
V**ântureasa de plastic**

Editura BRUMAR
Timişoara, MMXII

Marius Chivu (n.1978) a absolvit Şcoala de Artă – clasa de coregrafie din Rm. Vâlcea. În anul 2003 a câştigat prima ediţie a Festivalului de Poezie „Prometheus" organizat de Fundaţia Anonimul. A iniţiat şi coordonat proiectul caritabil *Cartea cu bunici* (2008) şi a tradus din Tim Burton, Oscar Wilde şi Lewis Carroll. Din 2005 scrie în revista *Dilema veche.*

„Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi!"
Evrei 13:5

închipuie-ţi: ieşi de la metrou noiembrie s-a răcit, dar

emoţia e cu tine îţi ridici ochii şi cauţi o fereastră anume în blocul turn

cât de plăcută e seara când te-ndrepţi întins instinctiv invincibil către iubita ce te aşteaptă gătind!
dar moartea te găseşte şi fără acoperire telefonul mobil tot va suna şi o voce familiară frântă îţi va spune că până dimineaţă din ea nu vor mai rămâne decât fotografiile că toţi ai tăi s-au adunat deja în jurul ei aducând în buzunare **luminări cu moţul tăiat**

a început să ningă strada e goală şi rece ca asfaltată cu gheaţă te-ai rezemat de semafor cu capul în palme te întorci şi alergi sunt sute de kilometri între tine şi încă ea numai bine dacă e un coşmar pe drum te vei trezi

ia-o aminte acum, nu se ştie cât va mai fi!
chipul cearcăn sub ochii indecis închişi nasul gâtul urechile pudrate cu sânge uscat mârâieli cu limba franjuri în gura strâmbă privirea scăpată goală şi arbitrară peste noi, obiecte străine din altă lume, zbătându-se cu încheieturile vineţii în legătura chingilor care o ţin strâns în patul de fier să nu-şi facă singură şi mai mult rău

e o **noapte de noiembrie** ca oricare alta însă tocmai primesc în dar imaginea umilinţei de a fi inconştient pe moarte

lungită acolo pe pat e **nodul inert** al tuturor furtunaşelor care intră ies intră în corpul ei moale şi acrişor ducând pastele pilulelor pisate

o sărut pe buze
(sper să deschidă ochii)
gura ei cu gust de manitol osmofundin perfalgan cocktailul de perfuzii care i se scurge prin incizia din gât

ore după zile după săptămâni

noaptea o veghez la lumina telefonului mobil o ascult clipocind pe dinăuntru plină de lichidele dulci amărui ale vieţii la pungă

burduf de formol cu exponatul la atingere!

cât va dura **acest privilegiu al amânării?**

în spatele pleoapelor greu închise moartea doarme cu ea tolănită în corp comodă în carnea ei moale primitoare călduţă

şi încă tânără!

dacă i-aş deschide ochii cu degetele aş privi două găuri în care m-aş prăbuşi de frică

ne înghesuim la poarta institutului

suntem cam o sută ne împingem sărim peste rând vociferăm în timp ce mâinile noastre aşteaptă în buzunare cu degetele-ncleştate pe plicuri lipite stângaci

noi vrem doar sânge pentru ai noştri suntem fiare adulmecând pe culoare pe la ghişee pe la uşile cabinetelor:
daţi-ne de bunăvoie
400 de grame nu mai mult cine ştie unde e rezerva de sânge să mergem acolo să ne umplem buzunarele cu flacoane!

voi arunca în curând cu dosare voi ameninţa voi cădea în genunchi lacrimi sfârşeală: vă implor două flacoane cu rh **negativ**

dimineaţa e aici, dar noi **nu suntem cu dimineaţa** îi ţin capul uşor ridicat asistenta o tunde în tăcere, iar părul poate ultimul ei păr cade înţepându-mi pielea cu o graţie sfidătoare

asistenta îi săpuneşte creştetul aparatul de ras abia scos din foiţa de plastic trasează lent dungi lungi de la frunte spre ceafă de la frunte spre ceafă de la frunte spre ceafă apoi prin spatele urechii cu grijă să nu rămână niciun fir de păr

ea nu înţelege ce-i cu noi clipeşte din ochi şi chiar îmi zâmbeşte pe jumătate adormită îi sprijin în palme capul lucios mic fin ca un grepfruit alb i-l ţin cu grijă ca unui nou-născut cu ţeasta fragilă

(niciodată n-a fost mai frumoasă!)

lumina capului proaspăt ras arcuirea sprâncenelor şi semnul oblic de deasupra nasul uşor deviat spre stânga urechile micuţe linia fină a buzelor...

brancardierul o ridică pe braţe ca pe-un copil o aşază pe targă ea mă priveşte clipind greu
(pe dinăuntru frica mă schimonoseşte)
ne îndreptăm spre cea mai tăcută dintre uşile albe agăţaţi amândoi de marginea clipei în care nu ştim dacă ne vom mai revedea vreodată

aştept **doar aşteptarea a mai rămas**

încerc să-mi suspend gândurile din subită laşitate să rezist orelor de graţie incertă în care dincolo de uşile batante un Dumnezeu în halat reface lumea pentru un singur om

dimineaţa s-a întins ca sârma ghimpată mă târăsc în mine sprijinit de targa stingheră aţipesc încontinuu ca-n grădina fricii şi părăsirii

(somnul nu ştie emoţiile aşteptării)

aceasta e clipa în care gândurile toate gândurile se transformă în rugăciuni ca apa în vin

neurochirurgul e un genist un ceasornicar o moaşă.

cleştele de fier aduce limba înapoi în gură acul înfipt în piept cu brutală precizie porneşte inima pe un furtun intră oxigen pe un dren se scurge sângele înnegrit viaţa circulă prin **fire subţiri de plastic** vârâte în venele gâtului unui chip de culoarea plumbului

dintre furtunuri şi tuburi transparente e rândul meu să-i aştept primul scâncet în acest salon cu uterul rece de faianţă legaţi prin invizibile cordoane pregătiţi pentru orice chiar şi pentru un miracol

îmbrăţişează-mă cu mâna nelegată de pat **strânge-mă la piept** peste firele de control îndepărtează-ţi masca respiră la urechea mea feşele cu buline roşii pune-mi-le eşarfă să nu mai tremur!

hai să ne facem brăţări din furtunaşele roz să colorăm cu puţin ruj hematoamele de pe gât să punem fard pe fruntea tumefiată ascunde sub saltea punguţa cu sânge şi strigă-mă fă-mi cu mâna hai zâmbeşte-mi de pe aleea din ostroveni mai ia-mă o dată de la grădiniţă fă-mi tartine cu salată de vinete în timp ce citesc *20.000 de leghe sub mări* cheamă-mă să te-ajut să montezi maşina de cusut mai ceartă-mă zi-mi ceva orice.

te-am aşteptat şi azi cu nasul lipit de geamul perfuziei măcar până mâine mai ai grijă de mine puţin

în fiecare dimineaţă o aştept să se trezească să mă-ntrebe confuză ce căutăm noi aici cu bandajele astea însângerate pe cap şi furtunaşele în nări în gât în picioare

azi chiar deschide ochii şi rămâne cu pleoapele ridicate
(când doarme e **frumoasă şi întreagă)**
ochii mari curioşi îi plimbă pe tavan pereţi geam niciun scâncet niciun geamăt (tăcerea o face umană) măsoară totul cu priviri lente apoi se opreşte mirată asupra mea de parcă abia m-a văzut dă să zâmbească
(probabil îi sunt în sfârşit familiar) dar ea aşteaptă aşteaptă să se întâmple ceva cât mai firesc..

eu întârzii puţin în privirea ei zâmbesc şi îi mângâi sprâncenele
(întâi pe cea dreaptă)
nu, încă nu este dimineaţa aşteptată va trebui să-i spun şi azi cine sunt iar ea va fi din nou încântată de cunoştinţă

patul ei a rămas în urmă dincolo de zidurile ascunse sub faianţa albă îmi afund bocancii în mormanul de frunze putrede ca şi cum aş trage de timp

în lumina neonului un vechi disc de vinil luceşte pe spinarea îngheţată a pământului dimineaţă îl voi arunca departe printre copaci voi lărgi astfel cercul care ne strânge dar acum plec întins mă opresc abia acasă în cadă pe întuneric şi plâng să adun **ce mai poate fi adunat**

pentru o nouă zi în care noi vom rămâne tot mai în

urmă

o adulmec în somn aşteptând să expire ca s-o inspir liniştit

azi doar mirosul stricat ne leagă repetabile scâncete gemete urcate din adâncuri amorţite revolta trupului flasc ale cărui degete i le muşc până la sânge verificând dacă mai simte ceva

îi cunosc toate curburile corpului **fiecare tresărire orice spasm** mârâială privire ne îmbrăţişăm mereu deşi mă cheamă cu nume de fată

(tandreţe pură a rămas între noi)

m-am ras în cap să nu fie singură niciunul nu mai suntem ce-am fost din fericire numai eu îmi voi aminti

aceste momente în care deznodământul întârzie insuportabil această aşteptare aproape certitudine blândeţea unui rău preferabil

inima e animal hăituit într-un ţarc dar tu rămâi pe loc înregistrezi tot dezastrul nu întârzie, doar vine pe neaşteptate apoi nu se mai întâmplă nimic nimic nimic doar **o banală resemnare cu sfârşitul** va trebui să te împaci ai umbre cute riduri şi primele fire albe de păr suferinţa e numai un moft slăbiciunile doar poză de-acum nu-ţi permiţi să te mai complaci în solitudine

înfrângerea ar fi calea cea mai comodă

viaţa ei s-a retras în pauza dintre două silabe scâncite în lipsa somnului

zile-nopţile sunt ştafeta de la căpătâiul patului pe rotile casa noastră a rămas doar o ruină familiară într-un coşmar serial

ne dăm seama cât de puţini şi de singuri am fost dintotdeauna că dragostea suspendată şi grea măsoară golul căscat între noi şi cei apropiaţi pe care nenorocirea noastră îi stânjeneşte îi face să se ascundă să se lepede de noi

niciodată n-o să fim pregătiţi pentru ce ni s-a întâmplat trecutul e imposibil şi prezentul calm aproape postum

acum aici acesta ar putea fi **sfârşitul unei familii**

îmi pun urechea pe tâmpla ei când doarme oare ce aştept să aud:

ecoul cuvintelor ce nu mai ies acustica gândurilor incipiente sunetul surd al vorbelor de-altădat?

memoria a rămas un paradis dezafectat cu lucruri puţine mai degrabă neînsemnate întâmplătoare totul a fost dat pe o îndelungă tăcere oameni fără nume nume fără chipuri situaţii fără timp istorie noimă

s-ar putea spune că locuim într**-o rezonabilă lipsă a memoriei** în absenţa a ceea ce oricum i-ar fi putut prisosi un loc cu odihnă şi mirare unde totul e alb precum cearşafurile de pe paturile de fier

o zi **chinuită ca oricare**

dar ea îşi înalţă capul bandajat de pe pernă trage aer pe gura mută

(mumie ieşind din apă)
priveşte suspicioasă în stânga apoi în dreapta mă mângâie cu mâna bună şi îmi şopteşte la ureche rar nu cumva să pierd vreun cuvânt:

tu eşti poarta prin care se intră în sufletul meu!

întrerupte nopţile dau în alte nopţi labirint prin somnul mai amar decât pilula din creier de porc

rătăcirea e interzisă deşi deseori păşesc pierdut printre gemetele ei răsunând dimineaţa pe culoarele dintre saloanele adăpostind resturi de oameni întorşi într-o singurătate ce te face să te întrebi oare câţi muşcă din ciocolată în timp ce tu îmbraci cămaşa cu umeraş cu tot

o găsesc ţintuită în mizeria de peste noapte veghindu-şi în scâncet propria epuizare o **potcoavă cu 32 de copci** îi încoronează acum creştetul capului o ridic pe marginea patului îngenunchez şi-i spăl picioarele prea obosit să-mi mai fie şi frică

învelit într-o bucăţică de hârtie în portofelul ei am găsit un petic textil cât unghia

pentru ce-l păstra?
şi cum se numea materialul fustelor din anii ’70
sau cântecul acela al lui gianni morandi cum făcuse pasiunea pentru laurence olivier...

(îmi vin în cap numai lucruri pe care nu le mai ştie)
atâtea vor rămâne **nespuse între noi** atâtea au rămas nerostite în ea dar acum ştim că două braţe sunt oricum prea multe pentru o îmbrăţişare

dragul meu, ai crescut ai terminat şcoala la care noi

nici n-am îndrăznit să sperăm acum ai casa ta lucrurile tale viaţa ta abia acum începe noi ne retragem la ţară bunicii sunt tot mai mici pământul tot mai uscat zilele tot mai lungi e nevoie de noi acolo tu găseşte o fată bună tandră populară nu trebuie să fie neapărat frumoasă nu uita că nimeni nu e perfect nici tu chiar dacă te-am învăţat tot ce-am ştiut iar restul vei descoperi şi singur eşti băiat cuminte şi sufletist însoară-te e vremea, aşa e bine ştii că **am dreptate, când n-am avut** fă doi copii şi unul după altul mai târziu nu vei avea drag să-i creşti cât mai trăiesc vă voi ajuta doar ştii cum e la noi bunicii cresc nepoţii şi copiii au grijă de părinţi nu râde de mine, treaba ta faci cum ştii dar aşa sunt mamele.

înfulecam clătitele abia scoase din tigaie grijile sfaturile vocea ei venind din urmă trecând mai departe pârâituri scoase de un disc

(pe care s-a aşezat praful)
rotit la o turaţie tot mai lentă

mâna de cauciuc umărul ieşind ca un nod braţul subţiat **cravată de carne şifonată** atârnând într-o parte

degete chircite încheietura strânsă peste noapte în chingi gura strâmbă pleoape ermetice.

închisă în globul etanş al muţeniei ca un om de zăpadă peste care ninge doar când îl zgâlţâi

sărbătorim revelionul la reanimare

încă o noapte ca oricare alta împreună în jurul patului de fier

cineva a lăsat o beteală pe care o agăţăm de stativul perfuziei am adus portocale să acopere mirosul de iod

ascundem berea sub pat lângă ploscă împărţim prăjiturile cu asistentele de gardă machiate strident purtând halate scrobite vor dispărea curând în bucătăria care va umple spitalul cu miros de cârnaţi prăjiţi

ne ţinem bolnavii treji dar printre paturi ne mişcăm doar noi cei cu trupuri bune părinţii soţii fiii însoţitori pisăm pastilele de noapte şi turnăm în noi berea pe furiş purtăm aceleaşi haine avem aceleaşi feţe colţuroase şi galbene dar ne adunăm în jurul televizorului fără sonor şi privim lumea dansând la romexpo

printre gratiile ferestrelor artificiile înfloresc în lumea lor în curând va fi ora 0
va trebui să schimbăm perfuziile *la mulţi ani!* se urlă pe străzi iar prin branulă deja picură noul an

cât va mai fi din cea care-a fost ce s-a păstrat în această păpuşă stricată străbătută de furtunuri cu viaţă distilată cât vom mai recunoaşte din ea cum şi în ce anume vom regăsi partea pierdută câtă **deşertăciune** într-o jumătate de trup fără glas! sunt foiţa de indigo între nostalgia a ceea ce-mi amintesc că era şi compasiunea cu care o învăţ pe cea de acum, fotografie spălată odată cu cămaşa imagini lipsă cu pete bizare în care parcă mai recunoşti câte ceva

fotografie pe care o iubeşti mai ales prin ceea ce nu mai arată

toate acestea:

deznădejdea mila speranţa duioşia dragostea fricile amintirile mele împletite coroană pentru fiecare zi în care am ignorat certitudinea că **în echilibrul precar al lumii** unul dintre noi oricum va muri înaintea celuilalt

preotul spovedeşte în camera de gardă în timp ce neurochirurgii îşi închină cerul gurii cu limba

în fiecare dimineaţă mergem în capela pictată cu chipul voievodului sfânt străbatem coridorul printre cavouri cu paturi numerotate pornim de la internări-externări-decese şi ne terminăm rugăciunea în gând înainte de a ajunge la anunţul cu actul constatator îmbălsămare coroane

se va sluji iar în saloane stropi de agheasmă îi vor atinge pe cei ţintuiţi la pat preotul va citi celor cu minţi mirate în timp ce aflăm cum moartea e drumul cel mai drept către noi **cei goi şi rătăciţi** fericiţi cei ce nu-şi vor aminti niciodată!

noaptea cade în salon odată cu perfuziile schimbului doi

dincolo de zidurile spitalului viaţa luminează noaptea cu semafoare faruri neoane în timp ce salonul înalt cu paturi de fier ţine împreună şase femei
(moi subţiri albe precum cearşafurile)
gemând la mişcările somnului

pastilele de seară se dizolvă lent în compoturile din stomac sforăieli şi vânturi amare scapă din trupurile cu nervii sârmă

dimineaţa va veni confuză femeile vor încerca din obişnuinţă să se ridice pe marginea patului şi să plece aiurea dar nu va fi decât o altă **minunată zi pentru tăcere** şi priviri umezind tavanul

de faţă cu ea ne ţinem tari facem tot ce e de făcut cu

cele mai fireşti gesturi suntem cel mult tăcuţi şi obosiţi

unul îi ţine gura deschisă celălalt înclină lingura cu supă dizolvăm zeci de medicamente în căni cu ceai înlocuim perfuziile cateterul bandajul o spălăm cu şerveţele umede ne stăpânim frisoanele şi ne purtăm nodul din gât ca pe-o cravată imaginară apoi ieşim din salon să golim plosca să aruncăm ce mai e de aruncat şi plângem retraşi care pe unde putem

s-ar putea spune că o ţinem în viaţă cu ipocrizie însă adevărul e că deznădejdea e **un păcat ca oricare altul**

(trebuie săvârşit în secret)

îi înlătur somnul de pe ochiul drept ca pe-o pânză de păianjen îi clătesc faţa cu apă rece râde îi place mă mângâie **recunoscătoare scâncind** ca o focă îi sărut pielea vânătă şi găurită a gâtului apoi aşteptăm împreună cititorul în creier să privească eclipsa din tomografie

(ca să-i arăt cât o iubesc am albit)

spitalul e o biserică cu multe etaje preoţi în alb cădelniţând cu stetoscoapele pronaos cu paturi de fier ne sfinţim cu perfuzii purtăm catetere la gât ne rugăm în miros de iod

carnea pe noi e firavă ne ofilim ca frunzele şi bolile ne iau ca vântul toate trec doar frica a venit să rămână!

ne înghesuim la taraba de lângă lift cumpărăm de toate cruciuliţe mătănii psaltiri candele calendare mărunţişuri ale credinţei de salon nimeni nu-şi poate lua patul să umble dar lipim cu leucoplast iconiţele pe faianţă le prindem în capacul prizei dormim cu ele sub pernă cărţi

de rugăciuni acoperă ceaiurile amare pastilele de seară aşezate pe hârtiuţe însemnate cu acatiste branule sclipesc în învelişul aseptic pe copertele negre şi lucioase ale Noului Testament

suferim tăcem împreună uneori separat
Cartea spune că **noi vom fi cei mângâiaţi!**
suferinţa zugrăveşte icoanele-n saloane şi uneori adormim înveliţi într-o speranţă aproape înduioşătoare

de sute de *oii. portocală,* rosteşte ea intonând fiecare silabă ca pe alte câteva sute de cuvinte travestite în acelaşi sunet

portocală se miră repetă continuă o ia de la capăt *portocală* şopteşte cu jumătate de glas ca pe un secret *(portocală)*
portocală! portocală?
portocală portocală portocală

nu ştim ce vrea noi ridicăm din sprâncene dăm din umeri începem să cântăm la început noi apoi tot salonul culoarele spitalul oraşul:

lumea toată ne părea o portocală...

povesteşte, strigă ea *povesteşte povesteşte povesteşte* de mii de ori *povesteşte* dar ce să povesteşti cuiva fără memorie de unde să începi ce să laşi pe dinafară pe mai târziu mă fac că nu înţeleg
(tandreţea e uneori rătăcire mascată)

în sertare se află uleiuri balsamuri creme aş putea să-i masez trupul căzut în salteaua patului dar *povesteşte* strigă ea frângând ezitarea în două pe măsuţă e un bol cu pastile colorate pentru memorie nu există leac, spun ei

deşi mai sunt atâtea pilule de încercat...

ceaiul e cald am pus şi lămâie desfac fructe pline de suc scot sâmburii curăţ pieliţele i le mestec pot face totul din ceea ce nu o ajută i-aş putea spune poveşti ca şi cum ar fi viaţa ei mi-am dorit întotdeauna să inventez lumea pentru un singur om, dar acum tot ceea ce spun devine un ecou întors împotrivă trebuie să-mi măsor cu grijă vorbele un om care nu mai ştie nimic e predispus la dezamăgire deznădejde abandon

(ce tristeţe să vorbeşti unui om redus la cuvintele tale!)

de-odată îşi întinde mâna bună pe după gât mă trage înspre ea face ochii mari şi rosteşte cu grijă apăsat să nu încapă îndoială:

po-ves-teş-te!

vina de a-i dispreţui pe cei din afara suferinţei pe cei pe care i-ai privit cu acea condescendenţă naivă că moartea e numai privilegiul tău apoi:

sorin a murit tatăl lui cătălin a murit tatăl florinei moare în timp ce ea deschide ochii se ridică priveşte în jur gângăveşte face primele gesturi ale revenirii

cât îi iubesc acum
(deşi nu le-am dorit-o în acest fel)
le-aş scrie le-aş vorbi despre **nebănuitele foloase ale nenorocirii** ne-am împărţi frica suferinţele noastre s-ar alina una pe alta, dar nefericiţi suntem şi nefolositori unii altora cu stupoare suportăm flirtul fiecăruia cu sfârşitul

o dată în plus poemele sunt rugăciunile unui dezastru pentru care n-ai niciun merit beneficiul vinovat al suferinţei miluire în schimbul tăcerii

48 de paşi de la pat până la sala de baie vârsta ei târşâită pe ciment printre cadre târgi scaune pe rotile

o ridic sub braţ ca pe-o pasăre dezaripată îi adun privirea cu mâna o îndemn să numărăm să ignore piciorul târât începe să geamă cântând *unu doi trei patruzeci şapte sute* piciorul învelit în teaca de plastic bate cadenţa pe culoar ca dansatoarea în întuneric:

paşii de la celulă până la eşafod

spune că e **vântureasa de plastic** îmi şopteşte că are rochii de kiwi pulovere din lemn parfumat o grădină de macaroane şi plaje cu nisipuri cuvântătoare

crede că e vântureasa de plastic şi că obrazul meu miroase a şuviţe de plăcere *mens sana in soprana* cântă ea tânjind şi azi la prunifere de viţică

e vântureasa de plastic şi înfulecă vigilenţă vrea să mângâie păsări gravide *ceva e nelalocul lui* îmi şopteşte nedumerită când îi tai unghiile pentru a nu se răni muşcă din flori în loc să le miroasă şi plânge când o-ntreb oare tu mai visezi?

ieri a fost luni deci ce zi e astăzi şi ce vine după ianuarie care dintre aceste animale e calul cum se numeşte fructul din coşuleţ (nu mânca şerveţelul)
cât de greu e să faci un 4 şi căciuliţa la î uite ce forme frumoase are 8-ul: seamănă cu shakira nu, felia asta nu epâinea lui Dumnezeu nu-mi mai spune matale haide,

repetă după mine: bună dimineaţa mă cheamă lidia tu eşti fiul meu marius

e încă tânără, mă încurajează ei poate o să se mişte din nou poate o să mai ştie va trebui să înveţe tot ce nu-şi va reaminti răbdare răbdare răbdarea e măsura adevăratei iubiri

ne mângâiem din lumi paralele deocamdată ne aparţinem doar în fişa unui dosar dintr-un teanc înălţat până la tavan

numai bărbaţii au rămas întregi în familia noastră

trei generaţii de bărbaţi stăm acum în jurul mesei cu capul plecat cu frica în riduri nebărbieriţi repetând roluri deja compromise

am rămas singuri în paturi case grădini învăţând să facem ce n-am făcut niciodată avem grijă de femeile noastre uităm de noi de bunăvoie nu ne mai ascultă nimeni nu mai avem de cine asculta

femei străine ne aduc uneori de mâncare dimineaţa găsim lângă patul de fier pungi borcane caserole ofrande ale seducţiei şi milei femeile străine ne îmbărbătează din compasiune din admiraţie din dragoste subită

îngrijim morminte cu aşternut

(câtă aşteptare atâta moarte!)

corpul ei s-a strâns într-atât că ar putea dormi pe două perne aşezate una lângă alta îi cumpăr cămăşuţe din magazinele pentru copii cu o batistă îi spăl tot corpul aş putea-o ridica din pat cu o singură mână...

dacă e marţi îmbrac o cămaşă proaspăt călcată şi străbat oraşul în direcţia opusă (ar mai fi atât de puţin până la aeroport) o fată al cărei nume îl tot uit mă machiază un băiat îmi prinde lavaliera în piept dana îmi zâmbeşte precum cea mai matinală dintre zâne îmi pregătesc propriul zâmbet îmi umezesc buzele trag aer în piept.

la 11:20 în salon se dă drumul la televizor un oraş întreg e între noi dar eu privesc direct în ochii ei îi vorbesc despre cărţi şi scriitori scriitori de care n-a auzit cărţi pe care nu le va deschide niciodată dar **carnea oricum e tristă** iar cărţile merită să rămână şi necitite

spitalul e acum casa noastră părinţii noştri au halate scrobite vecinii de salon sunt rudele răspândite prin toată ţara de la caloriferul de sub fereastră până la chiuveta de după uşă în sertare avem tot ce ne trebuie cărţi de rugăciuni pastile condimente cosmetice ne ţinem lucrurile în cutii de carton sub paturi de fier pe pervaz avem ziare şi cărţi gătim în bucătăria de la capătul culoarului, după ce se stinge lumina ne spălăm în lighene de plastic avem radio şi chiar un televizor la care urmărim concursuri de dans şi telenovele frumoase în care actorii interpretează emoţii de invidiat lumea de afară e **tot mai greu** de-nţeles priorităţi frivole nefericiri gratuite privilegii ignorate apropierea vătămată din salon e mai bună decât singurătatea aseptică de pe străzi şi din blocuri casa noastră e loc de suspin întristare şi scrâşnet de dinţi aici în orice pat moartea îşi face-ncercarea viaţa se înghite cu ceai şi se dizolvă-n perfuzii dar unele zile sunt mai bune ca altele şi uneori asta e totul

femeia fără picioare avea braţe de hamal şi ochi de husky albaştri limpezi priveai prin ei până în spatele

capului asculta ravel toată ziua citea dostoievski shogun eminescu boll cuibărită în scaunul pe rotile suporta durerile genunchilor amputaţi anul trecut, corpul nu ştie ce nu mai are dar **durerea fantomă** ţine zece ani, aflase de la cineva mult mai în vârstă

mă trezesc în zgomotul lichidului pleznind gresia femeia îşi dă drumul din picioare apoi plânge aplecându-se cu pamperşii sfâşiaţi deasupra bălţii gălbui umilită de parcă s-ar lăsa pe spate să se înece acolo la **malul patului de fier**

o caracatiţă iese pe gura femeii întinzându-şi pe faţa zbârcită verzi tentacule lichide îi acopăr ochii cu palmele să nu vadă cum femeii îi înfloresc pe faţă sucurile amare erupte din adânc, dar femeia urlă iar eu trebuie să bruiez **ceea ce deja e moarte** încep să tuşesc să râd să cânt fredonându-i tot mai tare la ureche: *... soarele era şi el o portocală*

trebăluim pe lângă ea ca doi păpuşari amatori o ridicăm pe braţe îi îndreptăm umărul îi aşezăm picioarele cu mâna unul o împinge cu grijă din spate celălalt îi sprijină capul şi-i mută picioarele cu sârmă înfăşurată după glezna dreaptă alteori cu şireturi înnădite de care tragem aşezaţi în genunchi pe ciment

suntem **păpuşarii culoarului** dăm zilnic reprezentaţia vieţii noastre fără public fără martori fără ajutoare doar noi şi jumătatea noastră de marionetă aproape vie păpuşă defectă cu capul căzut într-o parte cu mâna întoarsă piciorul moale limba grea gemând în timp ce noi sfidăm capriciile sechelelor pe culoarul acesta unde moartea îşi plimbă oglinda de-a lungul trupului ei

încercăm să-ndreptăm ce-a rămas deformat s-o facem să se ţină să meargă să vorbească cu noi încredinţaţi că oricine are dreptul în ultimă instanţă să-i iasă un număr magic care să imite viaţa

neurologul a citit sentinţa ridicând tomografia în lumină: uneori boala nu merge în sensul acelor de ceas

nimic mai insuportabil în spital decât redundanţa suferinţei când coşmarul se confundă cu destinul când doctorii dispar pe coridoare tot mai lungi când îţi vorbesc în cuvinte tot mai scurte cu privirea mereu în altă parte

ce fel de vanitate e când mă întreb **ce ar mai fi de suferit** cum de nu e de-ajuns ce-a fost cine
ce
mai are de demonstrat?

acum când frica e contondentă când nici nu-mi mai e ruşine să plâng în metrou la unirii înghesuit de toţi străinii oraşului acum când îmbrac hainele de ieri când aşez periuţa de dinţi printre tacâmuri şi intru cu papucii în lift greşind etajul

acum când mă bag în pat cu naivitatea că poate prin cine ştie ce minune mă voi trezi peste ani aşa cum în copilărie mă ascundeam şi mă dădeam peste cap de trei ori pentru a mă transforma în albină să fug pe ascuns la joacă

acum când abia rezist nopţii fără prolixitatea ignorantă a zilei când mila e epuizantă şi doare când înnod capetele răbdării când orice pereche până şi de lucruri mi se pare un miracol când accept emoţionat compasiunea străinilor ca surogat al tandreţii iubitei părăsite acum când **niciun detaliu nu mai poate fi ignorat** acesta este

momentul, acel moment în care mi-e teamă că poate nu
sufăr îndeajuns

primul gest de grijă (gulerul îmi stătea strâmb) prima sfială
(când mi-a şoptit la ureche *toaletă)*
prima reacţie la ironie
(vorbeam cu cineva la telefon, nu remarcasem că trage cu urechea)
felul în care mă caută din priviri prin salon bucuria când intru pe uşă hărnicia înduioşătoare cu care înghite toate pilulele
(orice pastilă rătăcită prin sertare e o promisiune în plus)
un nou cuvânt rostit din proprie iniţiativă
(numele asistentei care i-a adus o portocală) toate aceste premiere încununate azi de prima noastră plimbare afară pe aleile din curtea spitalului în aerul fără iod al iernii

curiozitatea cu care urmăreşte câinele vagabond adulmecând rotilele căruciorului râsul când îi pun zăpadă în palmă dezamăgirea că se topeşte panica produsă de soarele care-i intră neinvitat în ochi uimirea în faţa zborului precipitat al unei vrăbii ***ce zi perfectă*** *mă bucur că am petrecut-o cu tine!*

o învelesc mai bine în pătură iar ea mă cheamă aproape pare că vrea să mă pupe dar nu reuşeşte decât să mă muşte de nas îmi dau lacrimile râde *cât de mult mă iubeşti,* o-ntreb ea scânceşte şi-ntinde mâna bună spre cer

de vecernie intrăm cu ea în biserică ne priveşte lumea cum aducem căruciorul pe braţe după slujbă iar o să primim zeci de colaci mere biscuiţi cu cremă

locul i se pare familiar priveşte liniştită icoanele acoperind pereţii de lemn nu mai strigă nu mai geme din când în când ţipă scurt vrând să cânte laolaltă cu preotul...

îi iau mâna stângă şi o închin încercând să-i reamintesc gestul ea descrie **doar un cerc uriaş** în care ne cuprinde pe toţi privind cu atenţie undeva drept în sus

la sfârşit împing căruciorul înspre pronaos ea apleacă uşor capul apropie faţa de icoană şi spune timid: *bună seara!*

creştetul ei ca o gaură neagră gravitând într**-o tristeţe lactee** o privesc pe furiş de teamă să nu-mi ghicească în ochi persistenţa răului

de faţă cu ea vorbim la persoana a treia şi uneori la timpul trecut îi hotărâm destinul cu o precizie oarecum resemnată ea nici nu ne ascultă mestecă o felie de măr sau bea laptele cu paiul scurtat din când în când oftează punctând tot ce nu poate rosti

tot ce nu se poate spune oricum

uneori bisericile sunt mărunte şi arată banal cămăruţe din lemn acoperite cu tablă dar înăuntru.

.înăuntru e cald şi multă lumină sfinţii devin familia ta ochii lor sunt cu tine şi cu ceilalţi necăjiţi tăcuţi pitiţi în scaunele pe rotile sprijiniţi de cadre sau în cârje îngenunchind greu din cauza ortezelor închinându-se chinuit cu mâini moi şi reci

(preotul citeşte despre bolnavi ce-I ating hainele: *Doamne, Tu eşti doctorul trupurilor şi sufletelor noastre!)*

o ducem pe braţe să o împărtăşim ea primeşte cuminecătura emoţionată atentă la cuvintele preotului căruia îi spune politicos: *sărumâna pentru masă!*

la sfârşit primim de pomană chifle eugenii napolitane plecăm cu greu spre paturile noastre

(fantome credincioase de nevoie)

dar până vineri nu e mult ne vom rostogoli ne vom aduna ne vom ascunde din nou aici în această cămăruţă din lemn acoperită cu tablă unde o voce caldă purtând negrul până-n pământ ne va citi din nou despre bolnavii ce-I atingeau hainele plecând pe picioarele lor sănătoşi şi sătui

aseară am fost la concert mai ştii?

mai ştii când mă găseai în cameră dansând bizar în faţa oglinzii cu perciunii lungiţi cu carioca şi cu părul dat cu fixativul păstrat în şifonier pentru coafurile de nunţi pe depeche mode pe ei încercam să-i copiez din cauza lor ţi-am stricat rujul adus de tata din irak încercând să-mi desenez pe tricoul negru un trandafir

ieri seară eram în faţa scenei cu elena cristina andrei sonia flavia dansam urlam uitasem un stadion de **„oameni dăunaţi** adunaţi împreună de subtilităţi necunoscute"

cu mâinile în aer dansam dansam şi te simţeam de departe simţeam cum mă duci şi mă treci prin uitare

dariei

dincolo de toate astea tu:

într-un apartament pe sachelarie visarion la ultimul etaj râsul tău de la mogoşoaia langoşeria dania din staţia laromet piatra grea a prinţului arthur zulufii unei fetiţe blonde de la marginea oraşului fotografiile făcute în

tonomatul din metrou după-amiaza citind *să nu ucizi o pasăre cântătoare* plănuitele plimbări prin ventimiglia speranţele dorul tandreţea toponimiilor trupului parfumat de apa de colonie poftele călătoriile între pulpe între mont pal şi capul bunei victorii reliefuri imprimate în palmele mele cu care te caut acum în alte trupuri în alte după-amieze răcoroase cu gura uscată cu mirosul de sânge în nări printre trupuri spânzurate de perfuzii pregătit oricând să fiu părăsit pentru o altă boală pentru o altă moarte

(am rămas **doar respiraţia unui străin** la receptorul unui telefon primit cu număr ascuns)

dacă dorinţa nu s-a dizolvat în frică şi vinovăţie dacă aş putea da forward dacă ne-am putea iubi şi după

le întâlnesc în secret prin subsoluri întunecate spoite păşesc prin mizerii pereţii sunt umezi urina se prelinge groasă ca mierea

femei multe femei se tolănesc peste resturile spitalului adunate grămezi îşi desfac larg picioarele îşi proptesc mâinile în seringi în pungi de perfuzii în sonde urinare sparte peste pansamente înnegrite de iod

ele mă cheamă mă cheamă fără braţe fără picioare cu guri ştirbe şi ţeste crăpate mă alintă îmi şoptesc cuvinte vulgare privesc originile întunecate ale lumii, dar mă întind peste ele mă cuibăresc între braţele lor vineţii pline de ace le strâng la piept moi şi însângerate mă încurajează în curând greaţa e plăcere ameţeală uitare...

sunt ultimul lor bărbat acolo în containerele cu deşeuri biologice unde **totul e mângâiere şi spaimă**

eram doar un puşti dar ea îmi spunea:

femeile şi-aşa au o soartă nenorocită nu contribui şi tu la nefericirea lor iubeşte-le dacă poţi, dacă nu treci mai departe însă ai grijă de ele nu te gândi niciodată mai întâi la tine o vor face ele cu asupra de măsură fii tandru mângâie-le protejează-le nu le minţi nu le vorbi urât nu cumva să le loveşti nici măcar cu o floare iar de vei călca strâmb nu lăsa să se vadă

dacă e nevoie iubeşte-le ca şi cum le-ai iubi cu adevărat!

te-am învăţat tot ce-am ştiut şi eu restul vei afla singur aşa că pleacă departe întâmpină-ţi viaţa fă-ţi norocul arată ce poţi nu te gândi la mine nimeni nu te va iubi la fel de mult dar eu sunt singura pe care ai voie s-o părăseşti

n-a mai rămas nimic aici nu te uita în urmă!

voi plânge, doar mă ştii, dar nu-ţi fă griji te voi aştepta oricând alege o fată şi o voi iubi ca pe tine faceţi doi copii doar unul nu e bine nu ştii niciodată ce-ţi rezervă viaţa

du-te du-te departe, dragul meu drag însă nu ne uita!

în preajma morţii cauţi iubire compasiunea orice compasiune ţi-a făcut bine ai făcut dragoste cu toţi cei care te-au mângâiat ai căutat să te pierzi în oricine te-a primit ai vrut aproape orice te învelea pentru o noapte în mirosul cald al pielii altcuiva şi ea şi ea şi ea şi ea şi tu:
niciodată dragostea n-a fost atâta tandreţe hazard bunăvoinţă!
i-am visat trupul cusut cu sfoară groasă (scăpau picături de sânge pe la noduri) ea a venit s-a strecurat sub

mine mi-a ţinut chipul în palme respirându-mi precipitat adânc în gură. ne-am plimbat noaptea pe străzi am fotografiat toate porţile de fier de pe calea victoriei...

i-am citit din claudel şi pound mi-am aşezat palmele pe sânii calzi m-am lungit la picioarele reci.

trupurile noastre transpirau împletite sub cupola ventilatorului pe ultimele replici din *when a man loves a woman...*

ne-am înfăşurat în cearşafurile şifonate ude m-a bărbierit şi am discutat dacă ignoranţa e binecuvântare.

convieţuirea cu moartea te face să iubeşti intens absent aproape fericit când eşti singur numai gândul iubirii cu cineva şi ai ecou în stomac

după luni şi luni ne întoarcem acasă în camere praful mişcător aerul îngreunat de absenţă hainele noastre îmbrăcând în dezordine fotoliile patul canapeaua

soarele moale al asfinţitului strecurat de jaluzele face pereţii palizi precum feţele noastre

o depun pe canapea îi ridic picioarele îi întind braţele îi aşez perna cea mică sub cap şi ea prinde puţină viaţă îmi zâmbeşte pare liniştită trebuie să simtă şi ea că **se întâmplă ceva bun** în timp ce deretic în grabă îi mai spun câte-o vorbă deschid larg geamurile înţepenite ud florile aproape uscate aerul aduce mirosul copacilor proaspeţi copiii râd în faţa blocului

când mă întorc în cameră ea a adormit din nou, dar eu continuu să-i mai spun una alta între cele două uneori oricum nu e nicio diferenţă

două anotimpuri au trecut de când întârziem în infern ai plecat în ziua când a venit iarna a nins chiar în

acea noapte şi zăpada s-a luat a nins din nou şi zăpada s-a luat de alte câteva ori...

a trecut Sf. Nicolae apoi şi Crăciunul lumea a asaltat mall-urile s-a îmbulzit în pieţe ducând pe umeri brazi cadouri portocale-n buzunare de revelion oamenii au ieşit pe străzi te-am purtat pe braţe până la geam să-ţi atragem atenţia cu artificiile de pe cer de Bobotează ne-am amintit de bunicul toma apoi am sărbătorit ziua ta în timp ce asistenta schimba perfuziile în salon ne-am bărbierit ne-am pus cămăşi noi te-am sărutat pe rând şi mai mult decât de obicei infirmiera ne-a făcut poze suflând cu toţii în lumânările tortului împărţit apoi prin saloane

de valentinei day mi-a fost teamă să nu primesc vreun sms în martie ţi-am adus flori şi bomboane de ciocolată pe care le-am mâncat tot noi de Bunavestire de Paşte de înălţarea Domnului am sperat cu îngăduinţă încurajaţi fără voie de nesfârşitele poveşti cu miracole ale celorlalţi

Sânzienele au trecut şi ele pe lângă noi rezemaţi în continuare de paturile albe de fier...

aerul intrat pe fereastră miroase acum a pământ a crescut iarba la fel şi părul tău acoperind creştetul capului ca pe tranşeele părăsite ale unui atac surpriză

două anotimpuri au trecut de când tot ocolim viaţa dar privirea şi gura ta sunt acum unde trebuie îţi aminteşti cine suntem şi uneori chiar zâmbeşti

stai pe canapea ca un personaj abandonat dintr-o carte fără coperte sunt doar câţiva metri între noi dar trăim paralel taci şi te pierzi zi după zi în ceaţa unui trup ce nu mai este

ce greu să nu mă pot agăţa de tine nicicum!

dispari câte puţin cu fiecare borcan de dulceaţă lăsat gol în chiuvetă şi pe care tot amân să-l spăl pleci câte puţin când îmi cos fiecare nasture căzut când calc mânecile cămăşii ai plecat şi azi când pe balcon violeta de parma s-a uscat deşi i-am schimbat pământul am udat-o şi uneori i-am vorbit despre râsul tău colorat care se-auzea-n tot blocul de pe pandurilor 11

când nu eşti **te caut în detalii** în lucrurile unde mâna ta avea gesturi salvatoare în mărunţişuri locuite acum de o inestimabilă tristeţe

te retragi undeva în mine unde ajung tot mai greu şi niciodată, niciodată cu ochii uscaţi

uitată într-o memorie ferecată şi goală abia respiră priveşte nemişcată marginea canapelei locul abrupt de unde îşi contemplă deznădejdea

ne privim într**-o tăcere tot mai firească** ea are 48, eu 27 semănăm
(când avea vârsta mea de acum tocmai mă dădea la şcoală) semănăm chiar dacă ea cântăreşte cât o şcolăriţă iar ţeasta i s-a micşorat cât un grepfruit, suntem atât de apropiaţi încât dacă ar putea vorbi nu ne-am spune nimic

(o tristeţe freatică s-a adunat în noi)

haide, bea înghite amarul ăsta e cel mare de 5 mg te va ajuta să zâmbeşti măcar câteva ore ai să vezi într-o zi ne va lega ceva mai mult decât chimicalele!

cu toate acestea lumea ei a rămas ordonată curată pusă la punct nicio clipă n-a încetat să tindă **spre armonie**

îmi arată perdeaua îndoită praful (ah, praful!) de pe noptieră tabloul uşor strâmb amprentele degetelor pe un pahar mă trimite pe covor să culeg vreo scamă mă cheamă la ea pe canapea să-mi aranjeze gulerul cămăşii întoarce pe faţă rufele şi le împachetează cu o singură mână lentilele ochelarilor nu sunt niciodată suficient lustruite (doar ochiul ei stâng e de vină) se încruntă dacă-mi arunc aiurea şapca pe fotoliu

gesturi îndreptări urme

un zmeu atârnând într-o parte ochelari rămaşi într-o toartă bucată de gutuie uscată un singur picior o singură mână un singur ochi jumătate de gură vorbind în gând unui rest de memorie, vântureasa tăiată în două se mişcă într-o parte a lumii cu trupul întors înspre cealaltă

cine este cea care-a mai rămas acum când încerc să mi-o amintesc privind-o îndelung când o aştept **ca-ntr-un film mut** să-şi facă loc în viaţă cu jumătate de trup cu amintiri numărate pe degetele mâinii stângi

părul a crescut peste cicatricea adâncă precum ierburile peste ruinele dezastrului cine este cea care a mai rămas acum când portretul ei abia mişcător pare mai mult o natură moartă respirând

iar am ars peştele dar o să vezi mă voi obişnui o să învăţ tot ce n-ai apucat să-mi spui gogoşi din dovlecei poate nu am să fac şarlotă sau ecleruri cu atât mai puţin iar ultimul borcan din zacusca ta nu va fi desfăcut niciodată dar uite ce ciorbe de praz gătesc iar piure-ul îmi iese cum îl făceai tu o să fie bine nici măcar nu mi-e greu deşi uneori mă panichez între cuptor şi chiuvetă printre picăturile de ulei şi condimente între tine şi mine*

sunt încă stângaci cu absorbantele dar recunoaşte niciodată n-ai avut sprâncene mai fin arcuite obrajii gâtul mâinile unse cu creme dacă m-ai lăsa ţi-aş face unghiile te-aş epila aş aduce o coafeză...

„Dragul meu copilaş, ţin să te anunţ că din toată mâncarea pe care ţi-am făcut-o, nimic nu-mi place cum mi-a ieşit. Chiftelele sunt sărate (aşa a fost carnea cumpărată, eu n-am mai pus sare deloc), perişoarele din ciorbă sunt tari, mazărea nu a fiert sub nicio formă, budinca cu brânză a ieşit moale (se fărâma brânza, nu ştiu cauza), aşa că o să primesc Premiul Nobel pentru cea mai proastă bucătăreasă din lume. Îmi pare rău, dar ştii cum se spune: foamea e cel mai bun bucătar... Să ştii că mi-a trebuit f. mult timp să-ţi citesc scrisoarea (scrii oribil)... Articolul despre bunici m-a întors pe dos, ai scris curat adevărat, cum spune Caragiale, şi m-a făcut să derulez filmul memoriei, doamne cum trec zilele... Ai grijă ce faci cu fetele şi încearcă să te descurci cu banii tăi până ieşim din datorii, că te ajutăm noi să-ţi iei calculator, cu puţină răbdare le facem pe toate. Să fii cuminte te rog din suflet şi pune mâna şi învaţă că doar pentru tine înveţi. Te dezmierd, mama Lidia"

ştiu, poate e **prea trist pentru cochetărie** dar uneori ne distrăm pe cinste, nu-i aşa!?

n-am avut niciodată o soră cu care să mă joc de-a mama şi de-a tata

nu plânge, nimic din toate astea nu doare ascultă ascultă-mă ascultă aici:

nimic nu mai e greu cu adevărat e ca şi cum aş exersa pentru mai încolo când voi avea o fetiţă pe bune

(nu ţi-ar plăcea!?)

o fetiţă căreia-i voi împleti părul să-i asortez rochiţele

să-i prind cureluşele la sandale s-o învăţ să deseneze copii copaci flori şi case prin peretele cărora se vede becul luminând înăuntru

i-am spus o porcărie la ureche şi a-nceput să râdă

apoi i-am spus şi mai multe porcării după porcării iar ea râdea tot mai tare încercând să-mi acopere gura cu palma luată prin surprindere râdea încurcată râdeam şi eu cu ea îi mai spuneam încă o porcărie şi-ncă una filmam cu telefonul mobil cum îi dăduseră lacrimile de atâta râs

ca doi copii râdeam de vorbele ruşinoase pe care i le spuneam una după alta nu mă puteam opri să nu-i spun tot mai multe

(nu ştiu cum îmi venise ideea)

începusem să le recit cu patos patriotic mimam cuplete de brigadă îi recitam porcăriile alea imitându-l pe toma caragiu pe amza pellea cu perfectul simplu de oltean de-al nostru

(pe cozorici nu mi-l mai aminteam)

nu m-am oprit până ce n-a început s-o doară gura de atâta râs, gura ei din care n-a mai ieşit o propoziţie de câteva anotimpuri

a fost odată ca-n poveşti shakira are coapse mişto rapid a bătut pe dinamo greierele scrie la computer raluca lucrează la academie ce dimineaţă încântătoare lidia poartă ochelari de mânz perdelele au fost spălate cu suc logopeda vine după-amiază astăzi este frig în casă mama mea e o ciocănitoare...

în fiecare zi rostim numele a ceea ce vedem prin casă inventăm câte o frază şi apoi o copiem pe toată pagina agendei unicredit în fiecare zi repetăm împreună câteva

replici din *secretul mariei*

(surprinzătoarele foloase ale unei telenovele în limba română)

scriem facem conversaţii vocalize vorbă cu vorbă recăpătăm ce se mai poate din **partea stângă a lumii**

achim iubeşte fotbalul marius este exigent şi frumos azi n-am făcut greşeli roşiile s-au copt în tramvaiul 11 o să fie frumos şi bine scrisul mă plictiseşte

îi încălzesc în gură linguriţe cu iaurt desfac măslinele să scot sâmburii îi aduc fructe pe care nu le-a gustat niciodată

(putem trăi şi fără avocado!)

o răsfăţ turnându-i îndelung apă caldă în singura palmă disponibilă mângâierii

îi cumpăr ciorapi coloraţi cu degete apoi o învăţ să le numere să spună numele trandafirului japonez îi explic diferenţa dintre 7 şi Ţ

1 fac să râdă citindu-i *decebal către popor* îmi desenez cu markerul mustăţi de cabaret cânt la peria de păr *de-ai fi tu salcie la mal* dansez cu aspiratorul pe I *want to break free* fac moonwalking purtând pălăria bunicului

îi pilesc unghiile o pensez o spăl în săruri îi curăţ dinţii cu aţa cu creme îi ung urmele vineţii de pe gât de la încheieturi o gâdil cu fulgul smuls din pernă apoi o adorm punând cd-ul cu andrea bocelli respirându-i în creştet strecurându-i în gaura pentru cercei din lobul urechii cea mai lungă sprânceană a mea

sunt mama din ea e fetiţa din mine **suntem tot noi**

(numele ei apare cel mai des în poezia de dragoste a lumii)

îşi descoperă trecutul în albumul cu fotografii se miră întreabă din priviri e suspicioasă însă rareori o contrariază felul în care-a rămas:

un tablou al cărui peisaj e **parţial franjurat** de întâlnirea dintre un bisturiu şi o portocală pe masa maşinii de cusut ileana

îşi învaţă trecutul privind fotografiile pe care i le povestesc ca şi cum ar încerca să-şi regăsească chipul privind în oglinda pisată de sub tălpile altcuiva

nu ne mai întreabă nimeni nimic timpul stinge suferinţa în obişnuinţă necazul crispează apoi plictiseşte iar timpul vindecă totul inclusiv mila

singuri de la început în faţa dezastrului cot la cot cu propria perplexitate **o lungă şi ambiguă istorie a cuvintelor** stă acum între noi şi restul lumii nimeni nu poate pricepe ceea ce noi abia formulăm compasiunea e un clişeu rostit în apeluri telefonice tot mai grăbite de care mi-e ciudă că încă mă alină exclamaţia ei când mi-a văzut în lumina soarelui firele de păr alb de la tâmplă regretul încurcat în limba amorţită apoi iertarea cerută din priviri tristeţea toate acestea...

suntem doar noi noi doi mai mult eu însă ea:
memento al unei morţi amânate

de câteva zile am rămas singur iar azi i-am vorbit la telefon deşi acesta e un fel de-a spune:

am vorbit respiraţiei ei care se tot pregătea să scâncească i-am spus ce-am mai făcut cu cine m-am întâlnit ce-am mai gătit ce lucruri noi am mai scris în

dilema veche

la un moment dat am şi întrebat-o ceva aşa ca să facem conversaţie să pară totul cât mai normal

(care cuvinte nu sunt prea grele pentru a fi rostite?)

poate că vântureasa de plastic pricepe lucruri care depăşesc obişnuinţa poate că **lumea se reflectă mai exact în jumătăţi**le de măsură frumuseţea dreptatea înţelepciunea se deschid numai în ceea ce a avut puterea să rămână înjumătăţit şi să tacă

ce înfăţişare poate avea absenţa într-un rest care este însuşi destinul felul drumul omului cu ce ochi vom privi ceea ce lipseşte şi ce forme vor lua acum aşteptarea asimetria ardoarea?

primind mila şi dragostea îndoit doar cei mutilaţi sunt întregi cu adevărat şi îndreptăţiţi să plângă fără să dea socoteală nimănui

zilele astea am încercat să mă obişnuiesc cu mine din nou

am scris e-mailuri mi-am aerisit dulapul cu haine am citit reviste pentru bărbaţi („10 paşi pentru un abdomen plat") am ascultat *twelve moons* pe repeat am băut vin
(dar am urmărit şi *extreme surgery* pe discovery)
o vreme m-am simţit curat odihnit bine apoi mi-a fost ruşine şi n-am ştiu ce să fac cu **acest lux al egoismului**

nimic mai greu decât singurătatea de sânge când cea din carnea ta nu a rămas decât un trup mut pe care îl plimbi de colo colo prin casă îl ridici din pat îl urci pe canapea îl aşezi pe un scaun în colţul camerei în care îţi

faci de lucru un trup pe care din când în când îl îndrepţi spre lumină îl ştergi îi pui apă ca unei flori dintr-un ghiveci crăpat

acum că nu mai eşti cu mine te visez mereu şi visez că vorbeşti ne mirăm, dar tu ne spui că ne-ai vorbit dintotdeauna n-am ştiut noi să te-ascultăm uneori vorbeşti ca înainte alteori în limbi necunoscute pe care însă le-nţeleg dacă ai şti cât de fericit sunt şi câte ţi-aş mai spune acolo în somn numai că **nopţile sunt întotdeauna mai scurte decât visele** visez că-mi spui nimicuri supărări cicăleli de care mi-e dor cum că maşina de cusut iar s-a dereglat şi tighelul a ieşit strâmb că nu mai taie cuţitele de bucătărie că tata iar a intrat încălţat pe covorul din sufragerie să nu mănânc din clătite până nu se răcesc să-mi tund pletele să dau casetofonul mai încet *rock e elvis nu nirvana* cum se poate dansa pe prodigy să nu mai port tricouri cu cranii şi bocanci vara *iar ţi-ai sfârtecat blugii, măi mamă!*

te-am visat şi ieri noapte iar azi eşti la telefon o tăcere de câteva sute de kilometri se întinde între cele două aparate îţi ascult respiraţia şi dinadins nu spun nimic aştept să începi tu ca-n vise aştept să-mi spui ceva orice

chiar şi *portocală*